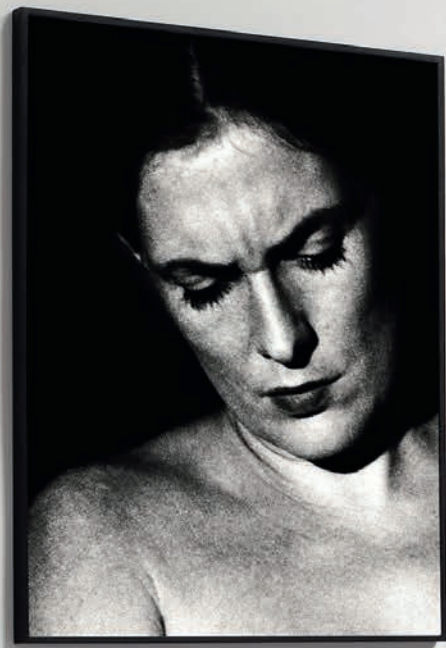

TAJEMNÝ MALÍŘ SIEGFRIED HERZ VYPRÁVÍ O ŽENÁCH, O SOBĚ A O SAMOTĚ

O B N A Ž U J Í C Í P O L

PŘED NĚKOLIKA LETY se o něm nevědělo, dnes je hvězdou české výtvarné scény a sběratelé jsou za jeho díla ochotni platit statisícové částky. Tvoří a žije v ústraní, vernisáže se neúčastní, málokdo ví, jak vypadá. Diváky přesto nechává nahlédnout do svého nehlubšího nitra z odzbrojující blízkosti.

Nic z výše řečeného není póza ani marketingová strategie. Malíř **SIEGFRIED HERZ** (*1986), který právě vystavuje v pražské Trafo Gallery, je hypersenzitivní jedinec, jehož psychika je příliš křehká na to, aby se vystavil ruchu společnosti a davové pozornosti. Touha tvořit ho ale provází odjakživa: jako talentované dítě s komplikovanou rodinnou historií nacházel v umění ventil, únik z reality i bytostnou potřebu.

Mnoho let tvořil pro sebe, bez ambicí vystavovat – maloval a kreslil, fotil, psal. V samotářském životě mu byli společníky oblíbení malíři, spisovatelé, hudební skladatelé nebo filmoví tvůrci: Simone de Beauvoir, Brigitte Helmová, Jean-Luc Godard, Richard Wagner, Edvard Munch, Amanda Learová, David Lynch a další.

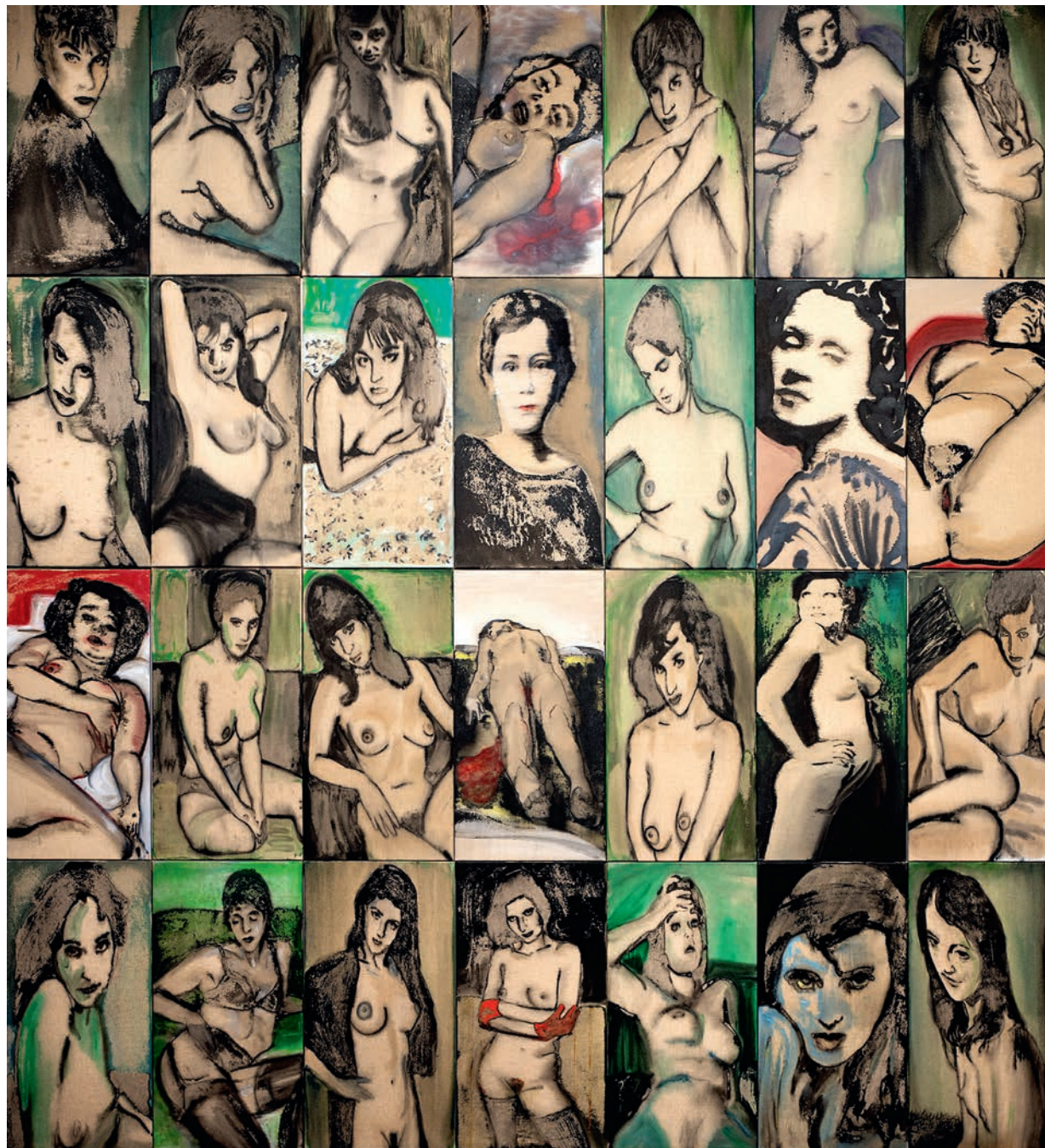
Pro veřejnost ho objevil kurátor Otto M. Urban, kterému se do rukou dostaly ukázky Herzova díla. Okamžitě upozorněl: uhrančivé portréty, akty i krajiny tvořené technikou rozptýlených barev smíchaných s kávou ho nenechaly na pochybách, že stojí tvář v tvář jedinečnému talentu.

V roce 2021 Herzovi uspořádal v pražském centru DOX první výstavu *O lásce*, jež měla

i přes nešťastné covidové načasování mimořádně pozitivní reakce. Od té doby se veřejnost mohla seznámit s celou šíří Herzova tematického i žánrového spektra.

Výstava *Velké poledne* (v pražské Trafo Gallery do 25. října) dnes návštěvníky zavádí do světa, kde je Herz nejvíc doma: mezi elektrizující ženská těla a melancholické tváře. Neúprosné polední světlo je osvětluje nikoli v kontextu erotickém, nýbrž psychologickém. Nahé tělo je tu prostředek k nejpřímnějšímu sebepoznání.

„Nahota je stavem existence. Nenabízím vzpomínky na tělesné plynutí, ale ztělesnění okamžiků, v nichž se člověk přibližuje své nejvyšší možnosti – neskrytosti,“ dodává k výstavě autor.

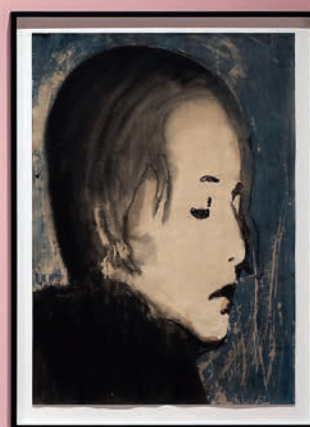
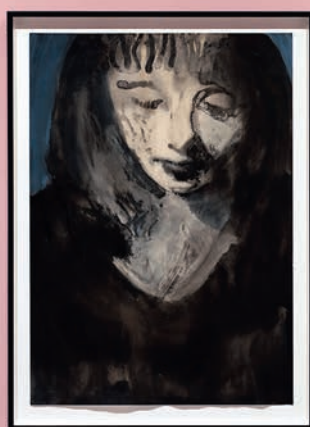

Tělo jako čistý obraz duše. Nahota je v Herzově podání metaforou pro stav, kdy člověk ztrácí jakoukoli možnost chránit se.

FOTO TOMÁŠ RÁSL (3x)

EDNÍ SVĚTLO

TEXT MARIE BORDIER

Tuš, uhl i káva. Charakteristickým prvkem malířova stylu jsou rozostřené nejasné linie. Tvoří je kombinací akrylové barvy, tuše, uhlí i kávy.